חיסכון באנרגיה

מזכיר־המדינה שולץ היה בביקור קצר בארץ. ניסיתי לעקוב אחרי ביקורו, דרך הרדיו, הטל־וויזיה ושלושה־ארבעה עיתונים יומיים. כן הציץ משא־ומתן עם פלסטינים מתונים, לא הציץ, כן נפגש עם עזר וייצמן, לא נפגש איתו, יעביר לחוסיין את הודעת ראש־הממשלה פרס, הוא אופטימי ביחס לשיחות עם חוסיין, לא אופטימי וכו' וכו' וכו'.

עכשיו הסתבר לי שכל השעות שביזבזתי על קריאת החומר בנוגע לאדון שולץ היו ברכה לבטלה. הרי מה שמעניין אותי זה רק התאכלס. לא ההתפתלויות. ואת התאכלס מספקת לי הטלוויזיה הישראלית בחצי דקה. לקראת צאתו של מר שולץ מהארץ הזמינה הטלוויזיה את אורי סביר. יועץ ראש־הממשלה שיספק לאומה את עיקרי הדברים. היועץ סביר אמר: „היתה הבנה רחבה מאוד בין שני הצדדים. היה תיאום־עמדות מלא בינינו לבין ארצות־הברית."

כה אמר היועץ. ובשבילי זה מספיק.

פינת הקמצן

חברה של חברה של חברה שלי מצאה פתקים כאלה מפוזרים על שולחנות בבית־קפה מסויים, שהיא לא זוכרת את שמו.

מאז נפילתם של מישרדי־השידוכים בארץ

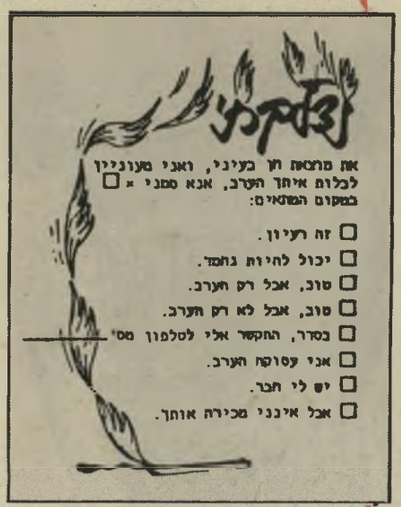

התעורר, כנראה, צורך בתחליף. רעיון לא רע וגם לא עולה כסף.

אם כל בתי־הקפה בארץ יאמצו להם את הפיתקות, תימלא הארץ חתונות בל"ג בעומר הבא, וכולם יחיו באושר ובעושר לדורי־דורות, ובכלל.

חינוך

מי שלא ראה את הרב מנדל מסביר לדן מרגלית, בתוכנית ערב חדש, כיצד פועל המשחק החינוכי שהוא המציא — לא ראה דבר מימיו.

משחק הקורבן הומצא על־ידי הרב מנדל כדי להמחיש לילדי בית־הספר את מעשה הקורבן בימי התנ"ך. יש שם מישבצת לשחיטה, מישבצת להקות־דם, מישבצת להובלת הדם, שפיכתו ועוד אי־אלה מישבצות, שדרכן צריך לעבור המשחק עד שהוא מגיע למישבצת האמצעית — שם

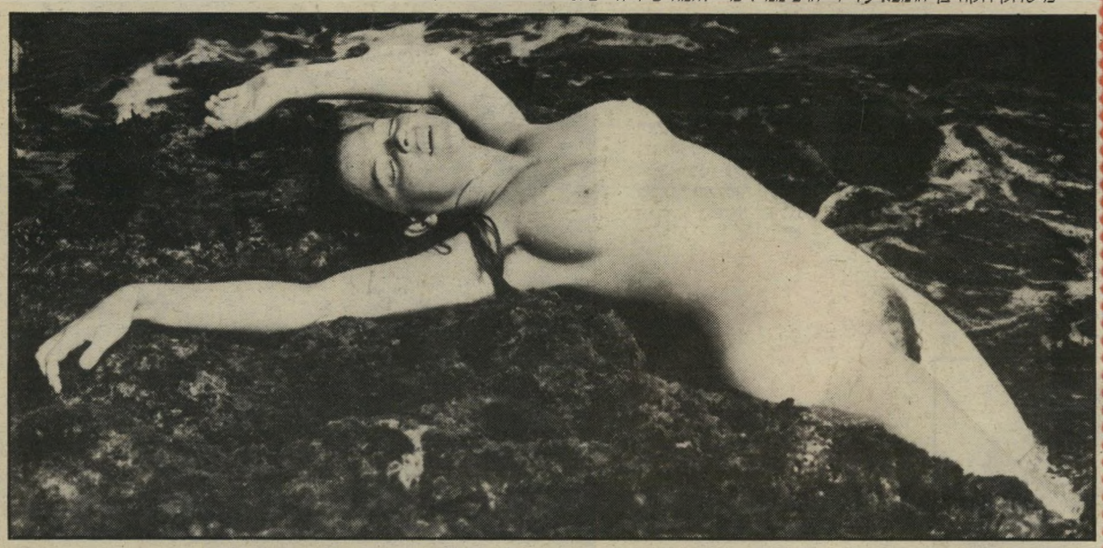

ומישבצת אמצעית (במקום שבמישחק הקורבן מופיע המזבח) — שבה תשכב רחב הזונה פשוקת רגליים והילדים הקטנים יוכלו להבין סוף־סוף למה התכוון אלוהים כשהוא ברא זונות בעולם.

מעלים את הקורבן לאלוהים. אולי פרטים מסויימים בתיאור הנ"ל אינם מדוייקים לגמרי, וזה בגלל שחלק מזמן ההסבר הייתי בהלם.

אחרי הרב מנדל הסביר האדון אברהם רון ממישרד־החינוך, שהמישחק החינוכי החדש יקל על התלמידים את הלימוד בספר ויקרא. כמו כן הסביר מר רון, שכל מה שהקדוש־ברוך־הוא המציא הוא אסתטי ומוסרי גם יחד.

רן מרגלית הציע למישרד־החינוך מישחק נוסף, לילדים המתקשים להבין את עקידת יצחק, ואני מצדי חושבת שיהיה מאוד חינוכי לעשות משהו גם בקשר לרחב הזונה. למשל, מישבצת הסתננות בלילה, מישבצת הפגישה בין המרגלים לזונה, מישבצת ליטופים. מישבצת מיזמוזים

חידושים והמצאות

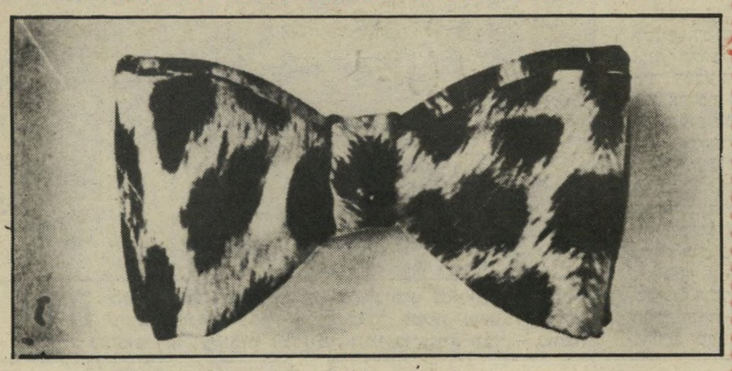

לכל חברת־מזון, המוציאה לשוק מוצר מוכן לאכילה, אני מוכנה לנשק את הרגליים. הרגליים התורניות הן הפעם רגליה של חברת תלמה. שעשתה לנו בלינצ'ס מוכנים לגמרי. רק לשלוף מהשקית, לשים מילוי ברצוננו והופ... ישר לפה. בעברית קוראים למוצר החדש עטיפית, והוא נמכר בשקיות שקופות, בנות 10 עטיפיות (בלינצ'ס), במחיר של 745 שקל השקית.

בשביל עקרות־בית שתמיד כל הבלינצ'ס נדבקו להן למחבת בזמן הטיגון, זו הצלה לתדמיתן.

עכשיו דבר אחר. מי שגר פעם בארצות־הברית וחזר ארצה מסיבות אידיאולוגיות, יודע כמה נוראים הם חיינו כאן בלי השוקולד־צ'יפס (פתי־תי־השוקולד המיועדים להכנת עוגיות מיוחדות, לפיזור על גלידות ומנות אחרונות ואפילו ל־זלילה סתם).

שתי חברות־ממתקים קטנות כבר ייצרו בעבר את השוקולד־צ'יפס בארץ וגם שיווקו אותו במשך זמן קצר. לדאבונו, אחרי כמה חודשים אזל המוצר מהחנויות, או מפני שלא היתה לו דרישה, או מפני שהשיווק שלהם לא היה כל־כך אייי־אייי.

עכשיו התלבשה על העניין חברת עלית, ואולי סוף־סוף ייכנס המוצר הנפלא הזה למיטבח הישראלי, כי עלית יודעת איך לבעוט מוצר. עלו והצליחו, בשמי ובשם כל חברותיי, שהתאהבו באשמתי בשוקולד־צ'יפס.

אמנות

בתקופת האמנות הקונצפטואלית מותר לתלות על הקיר כל דבר בעולם. כמה יותר משוגע — ככה יותר מתקדם.

זו סתם קופסת סיגארים גדולה וריקה, שהורד ממנה המיכסה והיא נצבעה בצבע לבן, ואחר־כך, בשוליים, נמרחה בצבע שחור. בעזרת שתי סיכות פשוטות הוצמדה לקופסת־העץ עניבת־פרפר, שארית־פלישה מאיזה פורים נשכח. להשלמת היצירה האמנותית בת־זמננו הודבקה חתיכת זכוכית מלפנים וגם מאחור.

בטענות נא לפנות לגלריה קטנה לאמנות בניו־יורק, שם נקנתה היצירה האמנותית במחיר 70 דולר, והיום היא שוכנת כבוד בבית אנשים נחמדים מאוד ברמת־השרון.

ואם אפשר עם עניבת־פרפר, למה אי־אפשר עם מנעול ישן, למשל, או עם סרט ורוד, או עם מפית קטנה ורקומה, או עם כל דבר אחר, שאחרת היינו זורקים לפח־הזבל?

יד ימנית יוצרת

שני ספרים יפים מאוד, שראו אור בהוצאת רות סירקיס לפני חודשים אחדים, עדיין לא הוזכרו במדור זה, ונמצא מי שהתלונן לפניי על כך. לתומי חשבתי שאין צורך בהמלצה שלי לספרי הגברת סירקיס, שהפכה מזמן להיות מוסד בארץ. אבל קוראה ותיקה שלי כתבה לי גלויה ובה נאמר בין השאר: „... ואני צריכה לקרוא על זה בעיתון אחר..." ובכן, גבירתי, הנה קיראי על הספרים החדשים גם בשבועון הזה.

הספר הראשון בין השניים הוא ספר־הקינוחים שנכתב בידי פיי לוי, תלמידתה של רות סירקיס, הגרה היום בארצות־הברית, ומאמרי־הבישול שלה מתפרסמים בעיתונים רבים וכן בירחוני־הבישול המצויינים בון אפטיט ופוד אנד ויין. הספר מכיל יותר ממאה מתכוני־קינוח מהמיטבח הצרפתי, החל מקלים מאוד להכנה ועד לדיי־מסובכים, הדורשים מיומנות של בשלנית.

הספר השני אינו עוסק בבישול ובמתכונים, אלא בעשיית צעצועים תוצרת־בית. האמת היא שזה בדיוק סוג הספרים העושה לי ריגשי־נחיתות איומים, כי שום דבר שקשור לעבודות־יד לא מצליח לי לעולם. אבל הספר יפה ומושך את העין, והילדים שלי התעקשו שננסה לעשות משהו ביחד. בחרנו, כמובן, את הצעצוע הקל ביותר לעשייה, שהוא ינשוף יפהפה עשוי מפונפון (צמר מלופף על עיגול קרטון) ומשתי חתיכות קטנות של לבד. להפתעת כולנו, יצא לנו ינשוף משגע, ומכוח האינרציה והשימחה מייד עשינו לו שני אחים, שיינתנו במתנה מאת הילדים שלי ואמם הטרמ־פיסטית.

הספר מכיל רעיונות יפים מאוד לעשיית צעצועים מחומרים שישנם בכל בית הגון, החל ממוביל פשוט ועד בית־בובות מהודר. למי שיש אפילו יד ימנית אחת, יצליח בדברים הפשוטים. לשתי ידיים ימניות מובטחת הצלחה, הנאה ואני מתארת לעצמי — גם חיסכון גדול בכסף.

פינת בן־יהודה

תשימו לב איך התלונות שלהם נגדי הולכות ומצטמצמות. הפעם זה רק:

מכלב — שהוא מכשיר לחיבור ניירות שאנחנו נוהגים לקרוא לו, בעברית, שדכן ובאנגלית קוראים לו סטפלר.

הסיכה הזאת ששמים בתוך המכלב היא כליב, או, ברבים, כליבים.

שתדעו לכם!